

UCHWAŁA Nr 246/XXXIII/2018
Rady Gminy Grudusk
z dnia 29 stycznia 2018 r.

w sprawie nadania imienia Szkole Podstawowej w Humięcinie

Na podstawie art.18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 r., poz.1875 z późn.zm.) oraz § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie szczegółowej organizacji publicznych szkół i publicznych przedszkoli (Dz.U z 2017 r. poz.649) oraz na wspólny wniosek Rady Pedagogicznej, Rady Rodziców i Samorządu Uczniowskiego w Humięcinie, Rada Gminy Grudusk uchwała co następuje:

§ 1.

Szkole Podstawowej w Humięcinie nadaje się imię Ignacego Mościckiego.

§ 2.

Ustalona nazwa Szkoły - Szkoła Podstawowa im. Ignacego Mościckiego z siedzibą pod adresem: Humięcino 20 06-460 Grudusk – będzie używana w pełnym brzmieniu na pieczęciach i stemplach stosowanych przez szkołę.

§ 3.

Zaleca się Dyrektorowi Szkoły podjęcie czynności zmierzających do uwzględnienia w statucie szkoły zmian wprowadzonych niniejszą Uchwałą.

§ 4.

Wykonanie Uchwały powierza się Wójtowi Gminy Grudusk.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem 4 czerwca 2018 r .

Przewodnicząca Rady
mgr Beata Ciska

UZASADNIENIE

Nadanie szkole imienia następuje na wspólny wniosek rady pedagogicznej, rady rodziców i samorządu uczniowskiego

Szkoła Podstawowa Humięcinie od roku 1993 nie posiada patrona. Od tego momentu funkcjonowała w przeświadczeniu, że powinien nim być Ignacy Mościcki, profesor chemii, prezydent II Rzeczypospolitej, który urodził się we wsi Mierzanowo należącej do obwodu naszej szkoły. Okazją ku temu jest 150 rocznica urodzin Ignacego Mościckiego, która przypadała 1 grudnia 2017 roku. .

Ignacy Mościcki był wybitnie uzdolniony w zakresie nauk matematyczno- przyrodniczych, ukończył studia chemiczne na Politechnice w Rydze, w 1891 r. W związku z działalnością konspiracyjną oraz planowanym zamachem na warszawskiego gubernatora Mościcki wyjechał do Londynu. Tam poszerzał swoją wiedzę ale również pracował jako robotnik - początkowo rzeźbił w drewnie, później był pomocnikiem fryzjera, zajmował się też stolarką i inkrustowaniem mebli. W 1897 r. rozpoczął studia uzupełniające z zakresu fizyki i matematyki na Uniwersytecie we Fryburgu. Tam specjalizował się w elektrochemii. Spółka w której pracował otworzyła fabrykę kwasu azotowego produkowanego autorską metodą Mościckiego: za pomocą energii elektrycznej wiązano azot z powietrza. Do wykorzystywania metody Mościckiego potrzebne były kondensatory wysokiego napięcia. Nie były one wówczas produkowane, dlatego naukowiec musiał osobiście zająć się ich konstrukcją. Wkrótce sam zbudował szklany kondensator wysokonapięciowy i go opatentował.

Mościcki, kontynuując eksperymenty w kierunku pozyskiwania azotu, prowadził też badania w zakresie elektryczności. Do jego osiągnięć należało wynalezienie sposobu zabezpieczania sieci przewodów elektrycznych przed niszczącym działaniem wyładowań elektrycznych, co natychmiast zastosowano w całej Europie. Przedstawione przez niego na Kongresie Elektrotechników we Fryburgu widowisko, w trakcie którego wywoływał 100 sztucznych piorunów na sekundę, trwale zapisało się w annałach elektryfikacji.

W 1912r. powrócił do kraju i objął Katedrę Chemii Fizycznej i Elektrochemii Technicznej Szkoły Politechnicznej we Lwowie jako profesor zwyczajny. Własnym kosztem wyposażył zorganizowany przez siebie na tej uczelni Instytut Elektrochemiczny. W tym czasie opracował projekt fabryki kwasu azotowego w Miluzie oraz wytwórni żelazocyjanków w Borach k. Jaworzna, w których realizacji przeszkodził wybuch pierwszej wojny światowej. W latach 1915-17 pełnił funkcję dziekana Wydziału Chemicznego we Lwowie.

W latach 1917-22 stworzył wiele metod i urządzeń udoskonalanej rafinacji ropy naftowej. Pracował nad polepszaniem sposobów destylacji ropy naftowej, opracował metodę frakcjonowanej kondensacji wprowadzoną w rafinerii w Jedliczu (1921), a następnie powszechnie stosowaną w przemyśle rafineryjnym USA. Wynałazł techniczne sposoby chlorowania metanu w celu uniknięcia eksplozji. Pracował nad pirogenetycznym rozkładem

węglowodorów, ekstrakcją wosku ziemnego z jego pokładów w Borysławiu, nadającą się także do uzyskiwania oleju z nasion, żywicy z trocin itp., a także nad metodami przemysłowymi produkcji cyjanków i amoniaku wykorzystanymi w fabryce "Azot" k. Jaworzna.

Po odzyskaniu niepodległości Polski wniósł istotny wkład w organizację polskiego przemysłu chemicznego. W 1922 r. został mianowany dyrektorem kombinatu związków azotowych w Chorzowie opuszczonego przez niemiecki personel. Pomimo sabotażu, kombinat został uruchomiony w krótkim czasie, a po wprowadzeniu jego własnych udoskonaleń produkcja azotniaku i karbidu została wielokrotnie powiększona i rozszerzona o amoniak, kwas azotowy, azotan amonu, saletrzak i nitrofos - to całkowicie uniezależniło Polskę w tym zakresie od importu.

W 1925 r. został wybrany rektorem Politechniki Lwowskiej ale w tym samym roku przeniósł się na Politechnikę Warszawską, gdzie objął Katedrę Elektrochemii Technicznej. W latach 1926 i 1933 był dwukrotnie wybrany prezydentem Rzeczypospolitej. Z Jego inicjatywy powstał w latach 1927-30 nowoczesny państwowy kombinat chemiczny Mościce k. Tamowa, produkujący tani kwas azotowy z amoniaku.

Ogłosił ponad 60 prac naukowych w językach polskim, francuskim i niemieckim. Był autorem 40 patentów polskich i zagranicznych. Otrzymał doktoraty h.c.: Politechniki Lwowskiej, Politechniki Warszawskiej, Sorbony, uniwersytetów w Dorpacie, Fryburgu, Warszawie i Wilnie. Był członkiem Polskiej Akademii Umiejętności, Akademii Nauk Technicznych, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Pod koniec lat 1930-tych wynalazł urządzenie wytwarzające zjonizowane ("górskie") powietrze m.in. dla celów szpitalnictwa. Po wybuchu drugiej wojny światowej opuścił kraj. Internowany w Rumunii zrzekł się godności prezydenta i wyjechał do Szwajcarii gdzie pracował naukowo, m.in. nad zminiaturyzowaniem jego aparatu do wytwarzania "górskiego" powietrza tak by się nadawał do instalowania w zwykłych mieszkaniach oraz nad nowymi metodami konserwacji żywności. Zmarł 2 października 1946 w Versoix k. Genewy.